

[Ministeren for offentlige arbejder.]

Det kommer vel også lidt an på tempo og tidspunkt.

Glensgård (FP):

Vi har hørt ministeren flere gange sige, at folketinget har taget en positiv holdning til DSBs Plan 90. Nu har jeg også sæde i jernbanerådet, og det er den samme opfattelse, man har i DSB, altså i direktoratet, hvor man siger, at der er en positiv holdning til DSBs Plan 90 i folketinget. Og så siger ministeren nu, at planen har været diskuteret i udvalget om offentlige arbejder, og at den har også været forelagt i stykker for finansudvalget. Det er netop en af de ting, vi gerne, i hvert fald fra mit partis side, ønsker at slå fast, at ministeren skal ikke komme rendende til folketinget med et stykke af DSBs plan ad gangen. Hvis vi skal noget, må vi tage stilling til, hvad vi skal gøre med denne planlægning. Det er klart, at det er rullende planlægning, som vi ikke kan sige ja eller nej til, men vi må tage stilling til de intentioner, der ligger bag ved planlægningen.

Når der i udvalgsbetænkningen står, at udvalget har bemærket sig, at ministeren for offentlige arbejder er rede til en generel behandling af DSBs Plan 90, så er det noget, ministeren har været indstillet på i udvalget. Derfor spurgte jeg, om ministeren var klar til at tage en speciel debat omkring DSBs Plan 90, og jeg sagde udtrykkeligt, at det kunne være først i det nye folketingsår. Jeg tror, at der er dette behov, men uanset om der er dette behov eller ej, har ministeren altså tilsluttet sig, at vi får en generel behandling af DSBs Plan 90 og ikke bare en behandling stykkevis, således at vi i løbet af 15-16-20 år skal acceptere DSBs Plan 90 uden at have haft den til en generel debat her i folketinget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget
vedtoges enstemmigt med 164 stemmer.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:
Tredje behandling af forslag til lov om ophevelse af Københavns universitets almanakprivilegium [af Wamberg m. fl.].

(Lovforslag nr. 96. Fremsat 27/11 75. Første behandling 14/1 76. Betænkning 17/3 76. Anden behandling 24/3 76).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget
vedtoges med 106 stemmer mod 59.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:
Tredje behandling af forslag til lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m. v.

(Lovforslag nr. 192. Fremsat 4/2 76. Første behandling 19/2 76. Betænkning 19/3 76. Anden behandling 24/3 76).

Der var stillet følgende ændringsforslag:

Af Hølge (FP):

Til § 1.

I paragraffen indsættes som nyt stykke:
„Stk. 2. Kommunalarbejdernes Arbejdsløshedskasse kan alene anerkendes i henhold til § 80, stk. 3, mod indbetaling af mindst 24.090.034 kr.“

B e m æ r k n i n g e r.

Fremskridtspartiet kan ikke anerkende, at Kommunalarbejdernes Arbejdsløshedskasse skal tildeles en skatteyderbetalt præmie på 4.090.034 kr. for en usolidarisk handling i forbindelse med arbejdsløshedslovens tilblivelse i 1967.

Arbejdsministeren tilkendegiver i sine bemærkninger til ændringsforslaget ved lovforslagets 2. behandling, at Kommunalarbejdernes Arbejdsløshedskasse efter lovens vedtagelse vil blive tildelt fornyet statsaner-

[Høje.]

kendelse mod en indbetaling til statskassen på 20 mill. kr.

Fremskridtspartiet er, som det fremgår af betænkningen, enig med partierne venstre og kristeligt folkeparti i, at det må fastslås, at det beløb, der ved fornyede statsanerkendelser skal indbetales til statskassen, mindst bør svare til den beregnede besparelse, den manglende statsanerkendelse har bevirket.

Under udvalgsbehandlingen er det oplyst, at den beregnede nettobesparelse for Kommunalarbejdernes Arbejdsløshedskasse beløber sig til i alt 24.090.034 kr., og ændringsforslaget fremsættes derfor i overensstemmelse med denne oplysning.

Ændringsforslaget sattes først til forhandling.

Otto Mørch (S):

Ved dette ændringsforslag fra fremskridtspartiet kan vi konstatere, at man selvfølgelig holder sig inden for reglerne, men gang på gang bryder normerne. Partiet har lurepasset hele vejen. Ikke den mindste antydning har vi fået under udvalgsarbejdets forløb af, at man ville stille ændringsforslag. Uskrevne regler kender partiet åbenbart ikke eller ønsker i al fald ikke at bruge dem.

Nu stiller man så ændringsforslag her i sidste omgang ved tredje behandling, men stemmer alligevel imod lovforslaget som helhed.

Vi afviser naturligvis ændringsforslaget, og vi henviser fra socialdemokratiets side til forliget, der blev stærkt markeret ved lovforslagets anden behandling.

Brøndsted (V):

Ud fra venstres principielle holdning om, at det skulle være en indbetaling, der svarede til besparelserne, har vi forhandlet, og vi har forhandlet os frem til enighed om disse 20 mill. kr. Selvfølgelig hopper vi så ikke fra en aftale i sidste øjeblik, når fremskridtspartiet uden overhovedet at have givet noget til kende under forhandlingerne nu kommer med deres ændringsforslag. De kunne jo have været med, men det har de ikke ønsket, og derfor stemmer venstre mod det stillede ændringsforslag på dette tids-

punkt, ligesom venstre stemmer for lovforslaget til sin tid.

Høje (FP):

Fru Ritta Ahm sagde under førstebehandlingen af dette lovforslag, at dette mest var en sag om principper, og det gav jeg hende ret i ved første behandling.

Vi har under udvalgsbehandlingen af lovforslaget til stadighed påvist, at princippet i sagen var det vigtigste, og når hr. Ninn-Hansen under anden behandling bebrejdede os, at vi ikke ville være med til at skaffe adskillige millioner kroner ind i statskassen, og sagde, at denne løsning, man nu havde fundet frem til, var den billigste for statskassen, så er det i virkeligheden overhovedet ikke det, det drejer sig om for vores vedkommende. Det er princippet i denne sag. Det har vi sagt gang på gang under første behandling og under anden behandling, og vi har også sagt det i udvalget.

Når jeg stiller dette ændringsforslag, er det igen et spørgsmål om principper og ikke et spørgsmål om kroner og øre. Vi mener, at lovforslaget slet ikke skulle have været fremsat, men at vi skulle have beholdt den oprindelige lov. Det har vi ikke kunnet komme igennem med.

Vi har også i udvalget påpeget, at når man endelig skulle have denne løsning, måtte det absolutte minimum i hvert fald være, at den fulde beregnede nettobesparelse, den fordel, Kommunalarbejdernes Arbejdsløshedskasse havde haft i disse år, skulle tilbagebetales til statskassen.

I betænkningen går fremskridtspartiet ind for dette synspunkt, venstre går ind for dette synspunkt, kristeligt folkeparti går ind for dette synspunkt, og vi kan ikke forstå, at disse partier ikke kan stemme for, at der skal ske fuld indbetaling til statskassen.

Hvad jeg slet ikke kan forstå, er arbejdsministerens udtalelse om, at de 20 mill. kr. har man fundet frem til som et kompromis. Ja men hvad er det for en form for kompromis at finde frem til 20 mill. kr.? Hvorfor netop 20 mill. kr.? Hvorfor ikke 25 mill. kr. eller 15 mill. kr.? Hvorfor ikke den beregnede nettobesparelse? Det er det, vi absolut under ingen omstændigheder kan forstå, når man nu endelig vil have denne løsning igen. Jeg vil gerne spørge arbejdsministeren

[Hölge.]

endnu en gang, om vi dog ikke kan få en reel forklaring på, hvorfor det absolut skal være 20 mill. kr. Jeg spurgte nemlig under anden behandling og fik kun det svar, at dette var et kompromis. Ja, det er et kompromis, det er da helt i orden, men det er et dårligt kompromis, og det er ikke et, hvad skal vi kalde det, rimelighedskompromis. Det er et kompromis, som folk i almindelighed ikke vil kunne forstå, for kendsgerningen er jo nu engang, at kommunalarbejderne har tjent 24.090.034 kr. på denne sag, og nu skal de kun betale 20 mill. kr. tilbage. De foretog en usolidarisk handling ved lovens tilblivelse i 1967, og det skal de nu præmieres for med over 4 mill. kr. Det er der ingen mennesker der kan forstå, og derfor stiller vi dette ændringsforslag.

Ingomar Petersen (RV):

Jeg finder ærlig talt, at det er en lidt besynderlig optræden af fremskridtspartiet at komme med dette ændringsforslag her til tredje behandling. Det undrer mig meget, at de ikke kom med det til anden behandling.

Jeg har nærmest indtryk af, at det er sådan lidt drilleri over for venstre, og venstre har egentlig også opført en mærkelig æggedans i denne sag. De går ind for de 20 mill. kr., og i betænkningen til anden behandling gør de opmærksom på, at de egentlig helst ville have haft de 24 mill. kr. Nu stiller fremskridtspartiet ændringsforslag herom, og så skal venstre se at vride sig ud af denne situation.

Vi kan sige fra det radikale venstres side, at vi kan ikke tiltræde dette ændringsforslag fra fremskridtspartiet. Vi står fast på de 20 mill. kr. i såkaldt bod. Det var det forslag, vi fra radikal side kom med allerede ved første behandling, og vi er tilfredse med, at vi er nået frem til denne endelige løsning.

Ninn-Hansen (KF):

Efter opfordring fra udvalget har arbejdsministeren ført nogle samtaler med arbejdsløshedskassen i denne sag for at undersøge, om man kunne komme igennem med en løsning, der kunne samle de fleste i udvalget. Det er sket. Det er ikke folketinget eller udvalgene, der skal administrere tingene, det er regeringsmedlemmerne. Vi kan sige ja eller nej til det lovforslag, der er kommet. Vi

har sagt ja til det, og når vi har sagt ja én gang, ændrer vi ikke opfattelse.

Jeg vil gerne sige i anledning af de bemærkninger, der er gjort om tallene, at det er da meget muligt, at der er nogle, der årene igennem er sluppet billigere i kontingent, end de ville have gjort, hvis der forelå en statsanerkendelse. Men det er jo ikke de samme medlemmer, det drejer sig om, der er i hvert fald sket en væsentlig udskiftning i den periode, og det går jeg ud fra, man har taget hensyn til ved de forhandlinger, der har været ført.

Men jeg forstår på hr. Hölge — og beder om at blive rettet, hvis jeg har misforstået det — at selv om ændringsforslaget bliver vedtaget, vil fremskridtspartiet alligevel ikke stemme for lovforslaget. Det er afgørende for de bemærkninger, jeg skal gøre, når vi har stemt om ændringsforslaget, for formanden har jo anmodet om, at vi her alene forhandler om ændringsforslaget. Jeg vil gerne sige til hr. Hölge, at jeg forventer under denne forhandling et mere klart svar på det spørgsmål, jeg stillede ved anden behandling, og som ikke blev besvaret.

Og så vil jeg gerne anmode arbejdsministeren om at fortælle, hvor mange tjenestemænd der i dag er medlemmer af arbejdsløshedskassen, og hvor stort tjenestemændenes samlede kontingent er.

Glensgård (FP):

Hr. Otto Mørch faldt kraftigt ud mod fremskridtspartiet. Til hr. Otto Mørch er der kun én ting at sige. Hr. Otto Mørch var ikke til stede på det udvalgs møde, hvor fremskridtspartiet fremdrog disse problemer. Så er det klart, at hr. Otto Mørch kan komme og sige, at vi under udvalgsarbejdet ikke har gjort det og det. I det udvalgs møde, hvor vi fremdrog problemet, var hr. Otto Mørch ikke til stede.

Og så hænger vi stadig væk fast i de 20 mill. kr. Hvorfor gør vi det? Fordi arbejdsministeren, allerede da han fremsatte forslaget, skrev 20 mill. kr. Hr. Ingomar Petersen siger nu, at det, det drejede sig om, var, at man havde stillet det forslag, og at de radikale var tilfredse med, at man havde fået erstatningen på de 20 mill. kr. I mellemtiden har vi fået eksakte beregninger fra arbejdsministeren, som siger 24.090.000 kr. i fortjeneste. Det må dog også kunne ændre det

[Glensgård]

radikale venstres opfattelse, at vi har fået det eksakte tal; det andet var kun et skøn, man havde givet. Nu har man altså fået den eksakte beregning, og vi må da normalt rette os efter de eksakte tal og ikke bare efter nogle skøn, om de så kommer fra en arbejdsminister, eller hvor de kommer fra.

Hr. Brøndsted sagde, at man havde forhandlet sig frem til en ordning. Ja men hvad var det, man havde forhandlet ud fra? Ud fra et skøn. I mellemtiden er, som jeg sagde, disse beregninger kommet frem, men venstre vil ikke følge disse beregningstal, selv om de i betænkningen skriver, at de finder, det er rimeligt, at der betales fuld erstatning.

Jeg håber da, at fru Ritta Ahm fra kristeligt folkeparti vil meddele her, om kristeligt folkeparti stemmer ja eller nej til dette ændringsforslag, for fru Ritta Ahm har i udvalget og her fra talerstolen sagt, at kristeligt folkeparti fandt, det var rimeligt, at der blev betalt fuld erstatning. Selvfølgelig, hvis kristeligt folkeparti bare stemmer ja, accepterer vi det, men hvis kristeligt folkeparti tager en anden holdning, ønsker vi at høre, hvorfor kristeligt folkeparti tager dette andet standpunkt.

Til sidst skal jeg kun til hr. Ninn-Hansen sige, at når vi har sagt, at vi stemmer nej til lovforslaget som helhed, men at vi ønsker at markere os med dette ændringsforslag, så har fremskridtspartiet en idé om, at vi skal gøre denne lovgivning som al anden lovgivning så lidt skadelig eller så god, alt efter hvilken vurdering vi skal anlægge, som overhovedet muligt, og vi ønsker at have indflydelse under lovforslagernes behandling, uanset hvilken stilling vi tager til lovforslagene som helhed.

Så stillede hr. Ninn-Hansen et spørgsmål under første behandling, nemlig: ja men hvordan kan fremskridtspartiet dog tage denne stilling, for det er jo en udgift, hvis det er sådan, at disse tjenestemænd nu går over i en anden fagforening? Hertil må jeg bare sige, at det er helt givet, at Dansk Kommunal Arbejderforbund ikke kan acceptere, at deres arbejdsløshedskasse går konkurs. Dansk Kommunal Arbejderforbund ønsker jo ikke at se Dansk Kommunal Arbejderforbund splittet op i 3-4-5 eller 10 andre fagforeninger. Det er også ud fra de

betragtninger, at fremskridtspartiet har sagt, at vi ønsker ikke at være med til at støtte, som vi skrev i betænkningen, en sådan socialdemokratisk støtteforening. Hr. Ninn-Hansen ved udmærket godt, at en sådan fagforening ikke ønsker at se sig selv splittet op indefra. Det var som sagt de bemærkninger, hr. Ninn-Hansen efterlyste.

(Kort bemærkning).

Otto Mørch (S):

Det er en kendsgerning, også bekræftet af venstres ordfører, at der her ved anden behandling i tinget ikke forelå noget ændringsforslag fra fremskridtspartiet. Jeg konstaterer, at de lurepasser som sædvanlig.

Arbejdsministeren (*Erling Dinesen*):

Der er nogle ting, fremskridtspartiet toltalt har misforstået i denne sag, synes jeg nok. De 20 mill. kr. er et kompromis, som er opnået under det arbejde, som er foregået i udvalget. Jeg skal ikke sige mere om det, det blev oplyst under anden behandling, hvor vi i øvrigt også drøftede dette spørgsmål.

Så spurgte hr. Ninn-Hansen om, hvor mange tjenestemandsmlemmer der var. Jeg vil gerne lige benytte lejligheden til at rulle op konsekvenserne af en forkastelse af dette lovforslag. Vedtages lovforslaget ikke, må man regne med, at denne arbejdsløshedskasse vil blive opløst i begyndelsen af april 1976. Jeg kan oplyse, at der er 12.000 tjenestemandsansatte medlemmer. For dem gælder det, at de er medlemmer af arbejdsløsheds-kassen som følge af en forpligtelse hertil ifølge vedtægten for Forbundet for offentligt ansatte. Hvis arbejdsløsheds-kassen måtte blive opløst, vil de pågældende ikke have nogen tilskyndelse til at forsikre sig mod arbejdsløshed, og herigennem går staten glip af en kontingentindtægt på for øjeblikket 5 mill. kr. om året; det vil altså stige i takt med den udvikling, som sker på dette felt. Såfremt kassen anerkendes, vil dette beløb blive indbetalt til staten uden nogen dertil svarende udgift for staten, idet de pågældende ikke har nogen risiko for arbejdsløshed. De ikke-tjenestemandsansatte medlemmer, der har en reel ledighedsrisiko, må vi forvente enten vil søge optagelse i andre kasser eller i mindre grupper danne nye kasser, som derefter kan kræves statsanerkendt. Statens udgifter til dagpenge

[Arbejdsministeren.]

formindskes derfor ikke i forhold til den situation, at Kommunalarbejdernes Arbejdsløshedskasse anerkendes nu. Der bliver altså reelt tale om et nettotab for statskassen på foreløbig 5 mill. kr. årligt, såfremt det foreliggende forslag forkastes.

Hölge (FP):

Jeg ved, at hr. Otto Mørch og andre socialdemokrater ikke kan acceptere, hvad de åbenbart opfatter som en ændret lovteknisk form, at man meget gerne går ind i selve lovgivningsarbejdet og udformningen af de forskellige lovforslag og så alligevel stemmer imod lovforslagene som helhed ved tredje behandling. Men det mener vi altså er en absolut udmærket måde at gøre tingene på, når vi ikke kan komme igennem med det, vi gerne vil, således også i dette forslag. Vi prøver på at medvirke ved udformningen af lovforslaget og vil i øvrigt stemme imod hele lovforslaget ved tredje behandling.

Til hr. Ninn-Hansen skal jeg blot lige sige, at det er korrekt, at vi stemmer for dette ændringsforslag, og at vi stemmer nej til hele lovforslaget.

Til arbejdsministeren vil jeg gerne sige, at det ikke er et spørgsmål om kroner og øre for os i dette tilfælde. Det er et spørgsmål om principperne. I øvrigt kan det ikke rigtig røre mig, at man nu er ude på at få 5 mill. kr. om året ud af nogle mennesker, som alligevel ikke er spor interesserede i at være arbejdsløshedsforsikrede. Det er et spørgsmål, om vi ikke i det lange løb skal over i en helt anden form for arbejdsløshedsforsikring end den, vi har i øjeblikket, nemlig over under det offentlige.

Formanden:

Hr. Glensgård, hvis taletid er udløbet, har bedt om en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Glensgård (FP):

Til hr. Otto Mørch kun ganske kort. Det er korrekt, at der ikke lå et ændringsforslag ved anden behandling, men også her følger fremskridtspartiet den normale fremgangsmåde. Det er muligt mellem anden og tredje behandling at fremdrage problemer og stille ændringsforslag. Jeg husker også, at regeringspartiet på et tidspunkt er kommet så

vidt, at det var nødt til at gribe til den fremgangsmåde.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslaget.

Ændringsforslaget af *Hölge* (FP) (se foran)

forkastedes med 134 stemmer mod 23; 7 medlemmer stemte hverken for eller imod.

Lovforslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Ninn-Hansen (KF):

Fremskridtspartiet har jo en måde at gøre tingene op på, der er letfattelig og i almindelighed klar, i hvert fald enkel, og det skal ikke bebrejdes partiet. Men så er det jo også rimeligt, at vi andre får lejlighed til at gøre en sag op, sådan som den virkelig forholder sig efter denne afstemning, hvor fremskridtspartiet sagde, at de under alle omstændigheder ville stemme imod lovforslaget.

Hvad er så sagen i en nøddeskal og i forhold til statskassen? Det er jo den ganske enkle, at der er to muligheder. Den ene mulighed er den, som flertallet har tilsluttet sig, at man gennemfører en ordning, hvorefter statskassen modtager 20 mill. kr. fra arbejdsløshedskassen, som man ikke har krav på, og beholder 12.000 tjenestemænd i arbejdsløshedskassen, der efter arbejdsministerens oplysning giver en indtægt til statskassen på 5 mill. kr., i alt 25 mill. kr.

Heroverfor siger fremskridtspartiet, at man ikke vil gennemføre nogen lovændring, og hvad ville det så betyde? Det ville betyde, efter hvad der er oplyst os fra arbejdsløshedskasserne, at man ville afholde en kongres den 9. april. Ved den lejlighed ville arbejdsløshedskassen blive erklæret konkurs, og det havde ledelsen af den pligt til at gøre. Dernæst ville forskellige grupper, der i dag er medlemmer af arbejdsløshedskasserne, dog antagelig ikke tjenestemændene, danne deres egne arbejdsløshedskasser. Resultatet ville blive, at staten skulle støtte de pågældende i nye arbejdsløshedskasser, der fik statsanerkendelse. Statskassen ville altså på den måde blive unddraget de 25 mill. kr.

Se, nu stemte vi jo i går og skal fortsætte med en afstemning i dag om finanslovforslaget, om en række ændringsforslag, stillet af

[Ninn Hansen.]

fremskridtspartiet, om besparelser for statskassen. Flere af dem var interessante og velegnede til at blive vedtaget. Jeg beklager, at de ikke blev det. Andre kan man af mange grunde og med rette vende sig imod. Her er vi ved en ganske enkel afgørelse, hvor flertallet siger: vi ønsker en lovgivning, så statskassen modtager 25 mill. kr., mens fremskridtspartiet siger: vi ønsker ikke, at statskassen skal have 25 mill. kr. Det er altså en unddragelse af en besparelse, det her drejer sig om, som fremskridtspartiet opfordrer os andre til at stemme for. Jeg har ingen mulighed for at se sammenhængen. Er der ét eneste medlem af fremskridtspartiets gruppe, der kan forklare den?

Glistrup (FP):

I denne som i adskillige tidligere sager har vi i fremskridtspartiet forsøgt at udfolde alle vore pædagogiske evner for at forklare hr. Ninn-Hansen, hvad han ikke kan forstå. Vi har bestræbt os gang efter gang på at forklare det med letfattelige eksempler, og hr. Ninn-Hansen er kommet tilbage — det har f. eks. været F-16 fly, eller det har været noget med udbyttedeling, eller hvad det har været — med, at han ikke har kunnet forstå, hvad vi har sagt. Derfor må vi skride til drastiske og firkantede forklaringer, for at det må kunne forstås af hr. Ninn-Hansen. Og da det åbenbart ikke kan lykkes at forklare hr. Ninn-Hansen noget om, hvordan tingene forholder sig i 1970'erne, så må vi gå tilbage til den tid, da hr. Ninn-Hansen og jeg var unge. Så håber vi, at det kan hjælpe på det, når vi nu skal forsøge at forklare.

Når hr. Ninn-Hansen tager sit udgangspunkt i, at der nok vil blive holdt en generalforsamling i dette fagforbund den 9. april 1976, så mener jeg, hr. Glensgård tydeligt har forklaret, at det vil der ikke.

Jeg tror vi skal gå 31 år tilbage og så simpelt hen forsøge drastisk at skære ud, hvordan situationen var 31 år før den 9. april 1976. Da var situationen den, at der kom umådelig mange sidste dages hellige, der havde forsøgt at flyde oven på, dengang det var rigtigt og man troede at vurdere situationen på den måde, at man fik store økonomiske gevinster ved ikke at være solidarisk. Det gik nu op for de pågældende, da vi kom frem til foråret 1945, at den alligevel

ikke gik. Så kom de og forsøgte at give økonomiske sonegaver til det, der dengang var frihedsbevægelsen, og sagde: kan vi ikke forsøge at slippe lidt billigere ved at skubbe nogle flere penge ind i kassen og på den måde redde os, for nu brænder jorden under os, og nu skal vi klare os uden om den usolidaritet, vi har vist tidligere. Dengang ville hr. Ninn-Hansen nok have ment, at man skulle klemme de pågældende nok så hårdt, så de i hvert tilfælde ikke skulle have tjent på deres usolidariske handlinger.

Det er ikke et spørgsmål om kroner og øre, men det er et spørgsmål om moral. Så kan hr. Ninn-Hansen nok så mange gange, som han nu har gjort det over for hr. Hølge, begynde at anføre: ja men det er skam pengene, det drejer sig om. Det gælder om at få flest muligt penge ind. Der er situationer her i livet, hvor det ikke er penge, det drejer sig om, hr. Ninn-Hansen.

Jeg ved godt, det er at gøre det noget drastisk og noget firkantet, den måde, jeg har søgt at forklare det på, men vi må altså gå ind i den slags eksempler og ofre den fornødne tid, når hr. Ninn-Hansen skal forklares, hvordan tingene hænger sammen. Nu har det forhåbentlig hjulpet.

Glensgård (FP):

Jeg vil selvfølgelig også gerne have det samme håb som hr. Glistrup; jeg er ikke sikker på, at det er nok.

Til hr. Ninn-Hansen må jeg sige, at det er da klart, at hvis de konservatives forslag om eksklusivaftaler kunne blive vedtaget, så havde hr. Ninn-Hansen måske ret. Men Dansk Kommunal Arbejderforbund har en eksklusivaftale, som gør, at de 15.000 medlemmer ikke kan melde sig ind i en anden arbejdsløshedskasse. De har en eksklusivaftale, der siger, at de 15.000 medlemmer skal være medlem af den pågældende arbejdsløshedskasse. Der er ikke tale om solidaritet for disse tjenestemænd; de er tvunget ind i det. Hvordan vil hr. Ninn-Hansen så forklare, at disse 15.000 tjenestemænd nu bare kan gå over i en anden arbejdsløshedskasse? Det kan de kun, såfremt de går ud af Dansk Kommunal Arbejderforbund, og mon hr. Ninn-Hansen tror, at Dansk Kommunal Arbejderforbund ønsker at blive splittet op indefra? Det må hr. Ninn-Hansen da kunne svare på.

[Glensgård.]

Hr. Ninn-Hansen må heller ikke glemme, at hvis de pågældende medlemmer skal ind i en ny arbejdsløshedskasse, skal de betale 6 måneders kontingent, ligesom en adgangsbillet. De penge må hr. Ninn-Hansen heller ikke glemme, hvis han endelig ønsker at gøre det op i kroner og øre.

Ninn-Hansen (KF):

Jeg ved ikke, om det var datoen den 9. april for arbejdsløshedsklassens møde, der fremkaldte bemærkninger fra hr. Glistrup om at indkøbe flyvemaskiner. Det er muligt, og det er endda sandsynligt netop i forbindelse med den sag, hr. Glistrup omtalte, nemlig våbenanskaffelser til forsvaret, at hr. Glistrup ikke har taget samme lære af en 9. april, som jeg har. Men skal vi ikke lade det ligge ved denne lejlighed. Det er en anden sag, det drejer sig om. Og derfor synes jeg ærlig talt heller ikke, at hr. Glistrup hver gang skal begynde med den vældige interesse, han udviser for min person. Den er jeg taknemlig for, men skal vi ikke en gang imellem — bare en gang imellem — holde os til sagen.

Sagen er jo den, at arbejdsløshedsklasserne har indkaldt til delegeretmøde den 9. april. Det er meddelt os fra arbejdsløshedsklassernes ledelse, at det forslag, der ville fremkomme, var at erklære arbejdsløshedsklasserne konkurs. Og så kan det ikke hjælpe, at hr. Glistrup taler udenom, for det ville betyde, at statskassen ikke længere havde noget krav, som man kunne opnå betaling for. Selv om hr. Glistrup — jeg ved ikke, om det var en generel bemærkning — helst udelukkende vil beskæftige sig med moral og ikke interesserer sig for penge, så må jeg dog sige, at den situation må man altså gøre op, at såfremt folketingsingen-ting havde foretaget sig, så ville det blive resultatet, at staten ikke længere kunne få sine krav opfyldt.

Det drejer sig altså om disse ca. 25 mill. kr., hvor vi andre siger: ja men lad os dog så gennemføre en ordning, så man undgår denne konkurs, så man undgår den opsplitning i forskellige arbejdsløshedsklasser, som ledelsen meddelte man ville gennemføre, så man opretholder medlemskabet for tjenestemændene. Summen af det er jo, at statskassen i forhold til den anden løsning har en

indtægt på 25 mill. kr., og det er den, som fremskridtspartiet mener at man skal undrage statskassen.

Det er de klare, enkle kendsgerninger, der foreligger om selve sagen.

Så siger hr. Glensgård: ja men så længe vi ikke har gennemført kristeligt folkepartis og det konservative folkepartis forslag om forbud mod eksklusivaftaler, så er tjenestemændene bundet. Nej, de er ikke bundet til den arbejdsløshedskasse. Man ved jo, at offentligt ansatte kan man ikke træffe den slags bestemmelser om. Det, eksklusivaftalerne drejer sig om, er jo i meget væsentlig grad det private arbejdsmarked. Men selvfølgelig håber jeg da at få gennemført vort generelle forbud imod eksklusivaftaler. Hvis hr. Glensgård tager ordet igen, så vil jeg gerne vide, om han vil stemme for det. Så får vi jo også den sag klaret ved samme lejlighed.

Så tilbage til hr. Glistrup. Jeg håber blot, hr. Glistrup, at vi kan drøfte denne sag videre, og at vi holder os til sagen. Fremskridtspartiet vil altså ikke medvirke til en lovgivning, der giver staten indtægtsmulighed på de 25 mill. kr., men foretrækker at blive stående ved den nuværende lov, hvorefter statskassen ikke får de 25 mill. kr. Det er det enkle resultat i sagen, og hr. Glistrup har stadig væk ikke forklaret, hvordan dette er foreneligt med fremskridtspartiets øvrige stilling til økonomiske forhold her i landet og til de masser af afstemninger, vi har omkring fremskridtspartiets besparelsesfor-slag.

(Kort bemærkning).

Glensgård (FP):

Jeg havde selvfølgelig ret: det lykkedes ikke at få overbevist hr. Ninn-Hansen.

Hr. Ninn-Hansen sagde, at man havde indkaldt til delegeretmøde den 9. april, og i meddelelsen havde man skrevet, at hvis ikke folketingsingen-ting klarede problemerne, så var man nødt til at erklære kassen konkurs. Kan hr. Ninn-Hansen da slet ikke se igennem en sådan meddelelse? Kan hr. Ninn-Hansen da ikke se, at den meddelelse udelukkende er givet for at lave pression på folketingsingen-ting? Det kan da ikke passe.

Så siger hr. Ninn-Hansen, at man opretholder tjenestemændenes medlemskab af arbejdsløshedsklassen ved nu at gennem-

[Glønsgård.]

føre dette, samtidig med at hr. Ninn-Hansen siger, at vi ikke kan gennemføre nogen eksklusivaftale for offentligt ansatte.

For det første må jeg sige til hr. Ninn-Hansen, at kristeligt folkeparti og konservatives forslag om eksklusivaftaler også omfatter en sådan eksklusivaftale. Det kan vi godt begynde at diskutere, men vi skal samtidig huske, at det også omfatter eksklusivbestemmelser i Dansk Arbejdsgiverforenings vedtægter. Derfor har vi sagt fra vores side om det forslag, at det ønsker vi ikke at lave så generelt, som de konservative og de kristelige har lagt op til.

Så siger hr. Ninn-Hansen, at man ikke kan indføre sådan nogle eksklusivaftaler for offentligt ansatte. Hr. Ninn-Hansen husker da sikkert en sag, som hed Ragnhild Jensen-sagen. Den husker hr. Ninn-Hansen sikkert, ellers skal jeg da gerne gå ind og finde et par avisartikler til hr. Ninn-Hansen.

Så siger hr. Ninn-Hansen, at vi skal gøre dette for at få pengene ned i statskassen. Hvis ikke vi havde gjort det, så havde vi mistet dem. Vil det sige, at hr. Ninn-Hansen fremover vil hjælpe ethvert firma, der er på konkursens rand, for at spare det, som vi ellers mister i kildeskat og ATP og moms, og hvad der nu ellers er? Vil hr. Ninn-Hansen så gå ud med en redningsplanke og sige: ja men hvis ikke vi giver redningsplanken til det firma, der er på vej mod konkurs, så mister statskassen en indtægt på ATP, moms og kildeskat? Det var dog en mærkelig argumentation for at redde et sådant forbund. Det er jo rigtigt, hvad hr. Ninn-Hansen også selv har bemærket, at umiddelbart var denne meddelelse lagt op, som om man ville gå konkurs, men stadig væk, hr. Ninn-Hansen, ønsker man ikke at blive splittet op indefra.

(Kort bemærkning).

Ninn-Hansen (KF):

Hr. Glønsgårds sammenligninger kan undertiden være for latterlige. Det her drejer sig ikke om redningsplanke til en virksomhed. Det er en virksomhed, der indbetaler 20 mill. kr., og det har jeg endnu ikke hørt nogen der vil foreslå at man gør, hvis man står over for en konkurssituation. Man indbetaler 20 mill. kr. for at kunne eksistere i fremtiden. Det er ikke noget, der koster

statskassen noget; det er noget, statskassen modtager midler for.

Jeg skal slet ikke komme ind i drøftelser af eksklusivaftalebestemmelserne. Hvis hr. Glønsgård havde den smukke indstilling, han fortæller, så skulle han selvfølgelig sige, at han vil stemme for vort forslag, og intet andet.

At nævne Ragnhild Jensen-sagen, der var en ulovlig aktion, i den forbindelse, forstår jeg ikke et ord af.

Hr. Glistrup tier stille, og det er forståeligt. Hr. Glistrup er opfinder af en række udviklede besparelsesforslag, hvis konsekvenser ingen kan overse. Det er dem, vi skal stemme om i de kommende timer. Men her står vi over for en ganske enkel, letforståelig sag. Vi andre vil lade statskassen modtage 25 mill. kr.; hr. Glistrup siger nej til det. Det er den ganske enkle situation om en ganske letforståelig sag, og det vil vi alle tænke om og på, når vi skal stemme i de næste 3 timer. Der, hvor man ikke kan overse det, er man vældig klar til at stille besparelsesforslag, men dér, hvor man kan overse det, er det fremskridtspartiet, der vil undrage statskassen midlerne.

Formanden:

Vi plejer ikke at diskutere ret længe med korte bemærkninger, så det bliver nok de sidste.

(Kort bemærkning).

Glønsgård (FP):

Til hr. Ninn-Hansen kun ganske kort. Det var hr. Ninn-Hansen, der brugte den argumentation, at man var nødt til at gå ind og sige ja til dette forslag, for ellers mistede statskassen en indtægt. Her er det, jeg siger: ja men vil hr. Ninn-Hansen så fremover gå ind for at hjælpe disse firmaer, som er på konkursens rand, for ikke at miste indtægten? Det var ikke mig, der brugte argumentationen, men det konservative folkeparti.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Når jeg måtte bede om ordet nu, så var det dog for, at hr. Ninn-Hansens insinuation alligevel ikke skulle blive stående, at jeg ikke fortsatte med at deltage i denne debat, fordi jeg ikke havde flere argumenter over for hr. Ninn-Hansen. Nej, det var fordi jeg, som

[Glistrup.]

Jeg gjorde så tydeligt først, forsøgte med det yderste af min pædagogiske evne at forklare hr. Ninn-Hansen, hvordan tingene hang sammen. Når ikke engang det kunne lykkes, var der ærlig talt ikke nogen grund til at fortsætte.

Til hr. Ninn-Hansens betryggelse skal jeg love ham, at vi har den fulde oversigt over, hvordan vore finanslovsbesparelsesforslag vil virke, og at det vil gøre Danmark til et meget bedre land at leve i i enhver henseende.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget

vedtoges med 143 stemmer mod 23.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om retsafgifter. (Tillægsafgift for udgående forretninger og politifremstillinger).

(Lovforslag nr. 231. Fremsat 17/3 76. Første behandling 19/3 76. Betænkning 24/3 76).

Der var ikke stillet ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der stillet følgende ændringsforslag:

Af ministeren for skatter og afgifter:

§ 2 affattes således:

§ 2.

Loven træder i kraft ved bekendtgørelsen i Lovtidende."

B e m æ r k n i n g e r .

Det er ikke helt utvivlsomt, om det foreliggende forslag om tillægsafgift for udgående fodedretninger og politifremstillinger er et forslag til lov om indirekte skat som omtalt i grundlovens § 42, stk. 6, der ikke kan undergives folkeafstemning.

Man finder det herefter rettest, at der efter grundlovens § 42, stk. 1, hengår en frist

på tre søgnedage fra lovforslagets endelige vedtagelse til dets stadfæstelse.

For en sikkerheds skyld foreslås det, at ikrafttrædelsen udskydes til bekendtgørelsen i Lovtidende.

Provenutabet herved vil næppe overstige 100.000-150.000 kr.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslaget og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

§ 1, ændringsforslaget om en ny affattelse af § 2 og § 2 i den ændrede affattelse *vedtoges* uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Fortsættelse af tredje behandling af forslag til finanslov for finansåret 1. april 1976-31. marts 1977.

(Foregående del af tredje behandling 25/3 76).

Afstemningen om ændringsforslagene genoptoges.

Formanden:

Det er min agt, at der skal være en pause på et kvarter om cirka en lille time, og derefter vil afstemningen blive gennemført uden pauser, hvis den da forløber, skal vi sige som den plejer, eller som den forløb i går.

Til § 16. Ministeriet for offentlige arbejder.

Ændringsforslag nr. 658 *forkastedes* uden afstemning.